

fig saa fortræffeligt som det kjøbenhavnske Publikum, ja jeg kan sige den hele kjøbenhavnske Pøbel, dengang gjorde, og denne Opførelse skal derfor staae som en hæderlig Erindring, saalænge man mindes de Tilbragelser, der dengang fandt Sted. — Jeg kan ikke troe, at det skulde være billigt, klogt eller paa nogen Maade forsvarligt, om vi her vilde foreslaae Regjeringen at give en Erstatning for Tilfælde af den Art, hvorom der her er Tale, og det forekommer mig, at det ærede Thing paa ingen Maade kan gaae ind paa det Forslag, der er befordret og forsvaret af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning), naar man seer, at den Paagjældende i den Grad har kunnet irritere dem, han levede sammen med, at de sloge hans Ruder ind og ramponerede hans Kunstværker. Jeg haaber ogsaa, at man vil slaae en Streg over de andre store Statshensyn, som ere bragte ind i Debatten, naar man erindrer, at man har Exempler paa, at et ganske anderledes øvet og kraftigt Politi i Forbindelse med talrige Tropper ikke have været istand til at dæmpe den Slags Ustyr, og jeg skal i den Henseende netop minde om Gødefeiden; i 1848 havde Kjøbenhavn slet ikke noget Politi. Naar det altsaa paa eengang bliver Pligt for Chefen for Politiet i Koeskilde med Magt at adskille en talrig Hær, som tilmed for en stor Deel bestod af udenbys Markedsgjæster, maa man ikke undre sig over, at Kræfterne ikke have slaaet til, og at han med sin Armee er kommen tilkort. Jeg kan heller ikke nægte den Grund en vis Vægt, som blev anført af min ærede Nabo (Liebe), at dette var en for Koeskildeb's Politimester og den ham underordnede Styrke aldeles uventet Begivenhed; de levede i den dybeste Fred uden at have gjort den allermindste Forberedelse til en Krig; denne udbrod saa pludselig og kom saa aldeles uventet, at de ikke havde deres Ting i Orden og deres Mandskab indøvet saaledes, at det kunde være tilstede i Tide og skride ind i rette Dieblil. Jeg kan derfor ikke troe Andet, end at det er det Bedste, at Indstillingerne baade fra Udvalgets Fleertal og fra dets Mindretal angaaende dette Andragende falde bort.

S. Sage: Efter den Erklæring fra den høitærede Justitsminister, at han ikke er istand til at skaffe yderligere Oplysninger, skal jeg ogsaa for mit Bedkommende stemme imod Indstillingen om Undersøgelse af Politiets Færd. Det blev nylig sagt, at en æret Rigsdagsmand i stærke og veltalende Ord havde appelleret til vor Friheds- og Retfærdighedsfølelse. Jeg troer, at hvad man end ellers vil sige, saa er det vist, at det danske Folk kan være den Maade bejendt, hvorpaa det handler mod de Mænd, der leve i vor Midte uden at agte vor Frihed og nationale Følelse. Jeg troer, at det er et Særkjende for den danske Nation, at den taalder overmaade Meget af Fremmede, der leve i Landet, og at dette netop er et Vidnesbyrd om, at Friheden har slaaet funde og kraftige Rødder hos os, om at Retfærdighedsfølelsen er stærk. — Jeg skal ikke omtale denne Mand.

Det, jeg kjenner til ham, skriver sig fra en tidligere Tid, thi efterhaanden begyndte han at tale i saadanne Toner til vor Konge og Folket, at jeg ikke længere vilde see, hvad der fremkom fra hans Pen. Men jeg vil sige, at det har gjort et godt Indtryk paa mig, at denne Mand har kunnet leve i Nærheden af den danske Hovedstad i en tæt befolklet Egn, nær ved en By, og at han har kunnet udsende derfra mange Ord, der dybt maatte saare Folket, dybt maatte saare dets inderste Følelse, og det mange Gange, hyppigt og vedholdende, og at Folket saae roligt og ligegyldigt derpaa og sagde: Herre Gud, dersom det kan forlyste ham, saa lad ham gjøre det, han skal dog leve under Lovens Beskyttelse. Saaledes levede han i en Række af Aar, og ingen Overlast af nogenformhelt Natur skete ham. Endelig var der Mænd, der fandt, at det gik for vidt — jeg badler ligesaa godt som den ærede Rigsdagsmand, hvad de have gjort imod ham, og der er ikke een Stemme, der har reist sig her i Folkethingets Sal for paa nogen Maade at forsvare, hvad der er skeet — men lad os ikke bebreide Nationen det, eller gjøre Flere end de Enkelte ansvarlige derfor eller paa nogen Maade tale, som om Fremmede kunde sige, at der ingen Frihed er i Danmark, og at